

БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ

БЪЛГАРО-ФRENСКИ КУЛТУРНИ ОТНОШЕНИЯ

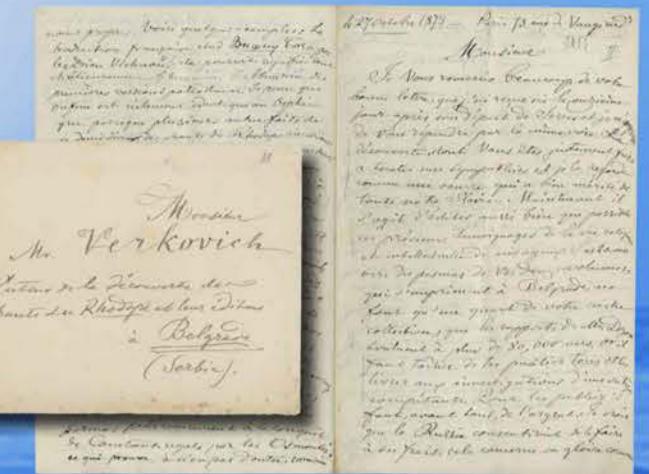
ИЗЛОЖБА

НАУЧЕН АРХИВ НА БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ

РАННИ БЪЛГАРО-ФРЕНСКИ НАУЧНИ ВРЪЗКИ

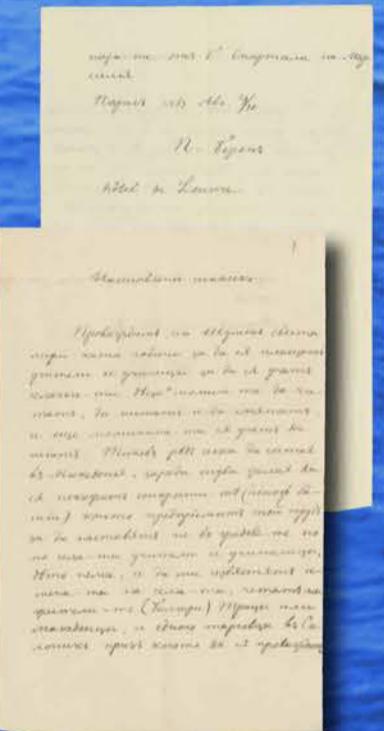
ОЩЕ В НАЧАЛОТО НА СВОЕТО СЪЩЕСТВУВАНЕ БЪЛГАРСКОТО КНИЖОВНО ДРУЖЕСТВО РАЗВИВА ВРЪЗКИ С ФРЕНСКИ НАУЧНИ ОБЩНОСТИ. СЪТРУДНИЧЕСТВОТО СЕ ВЪЗПРИЕМА КАТО УСПЕХ ЗА МЛАДОТО НАУЧНО ОБЩЕСТВО. БЪЛГАРИ, ЖИВЕЕЩИ ВЪВ ФРАНЦИЯ, СЪЩО СЕ СВЪРЗВАТ С ДРУЖЕСТВОТО КАТО НЯКОИ ОТ ТЯХ ГО ПОДПОМАГАТ И МАТЕРИАЛНО С ФИНАНСОВИ СРЕДСТВА. ОТ ДРУГА СТРАНА, ИНТЕРЕСЪТ НА ФРЕНСКИТЕ УЧЕНИ Е ПРИВЛЕЧЕН ОТ СЪБИРАНИТЕ ПЕСНИ НА СТЕФАН ВЕРКОВИЧ, КОИТО ПОРАЖДАТ МНОГО СПОРОВЕ В НАУЧНИТЕ СРЕДИ. НАЧАЛОТО НА ФРЕНСКО-БЪЛГАРСКИТЕ НАУЧНИ ВЗАИМООТНОШЕНИЯ ПОЛАГА СТАБИЛНА ОСНОВА, КОЯТО УСТОЯВА ПРЕЗ БУРНИЯ ХХ В.

ПИСМА ОТ АЛЕКСАНДЪР ХОДЗКО ДО СТЕФАН ВЕРКОВИЧ ОТНОСНО ПРЕВОДА НА ВЕДА СЛОВЕНА. ПАРИЖ-СЕРЕС, 27 ОКТ. 1873 Г.

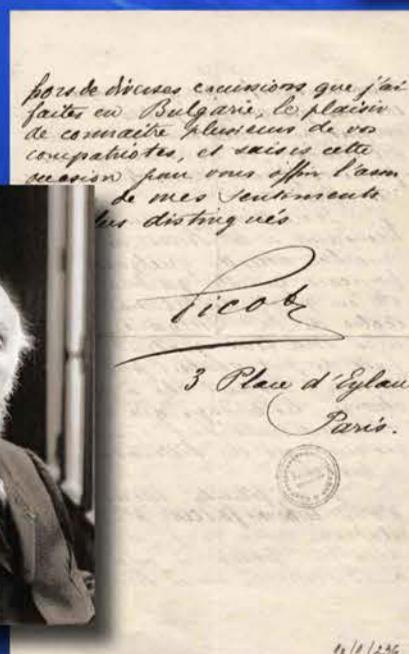
ПИСМО НА ТОДОР ЦОНЧЕВ
ДО ТОДОР ПЕЕВ В БРАИЛА
ОТНОСНО ИЗПРАЩАНЕ НА
СП. „ЛЕТОСТРУЙ“ НА ЛУИ
ЛЕЖЕ И ШЕФЕР. РУСЕ, 15 ЯН.
1874 Г.

ПИСМО НА ШАРЛ ШЕФЕР
ДО БКД ЗА ПОЛУЧАВАНЕ НА
ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ
ОБЕЩАВА ДА ИЗПРАТИ
ПУБЛИКАЦИИТЕ НА
УЧИЛИЩЕТО ЗА ИЗТОЧНИ
ЕЗИЦИ В ПАРИЖ, 28 ЯН.
1874 Г.

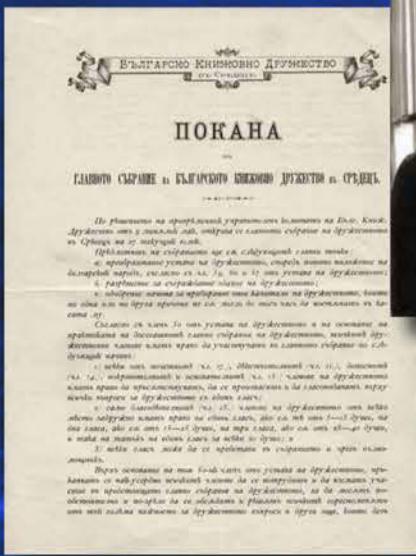

ПЕТЬР БЕРОН.
НАСТАВЛЕНИЕ ШКОЛСКО.
ПАРИЖ, 10 АВГ. 1863 Г.

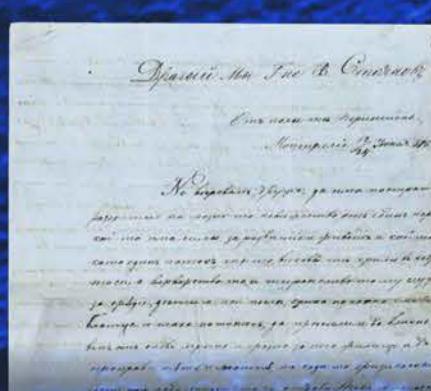
A. CHODZKO. ETUDES BULGARES. ET.
PREMIERE. MYTHOLOGIE DES CHANTS
SLAVES DU MONT RHODOPE.2).
L'AUTHENTICITE DES CHANTS DU
RHODOPE. ПАРИЖ, 1875 Г.

ПИСМО ОТ ЕМИЛ ПИКО ДО ВАСИЛ Д.
СТОЯНОВ ЗА ИЗПРАЩАНЕ В ДАР НА
ФРЕНСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРИТЕ И ЗА
КУЛТУРНО СЪТРУДНИЧЕСТВО. ПАРИЖ,
3 ЮНИ 1873 Г.

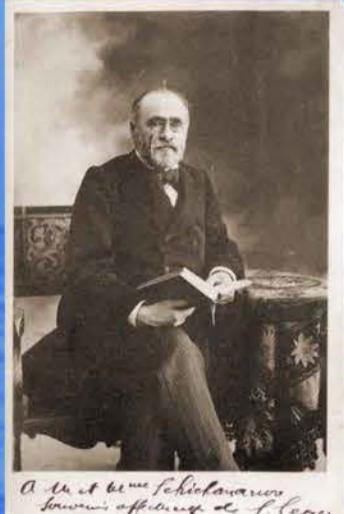
БЪЛГАРИТЕ, ЖИВЕЕЩИ В РУМЪНИЯ ДО
НАПОЛЕОН III С МОЛБА ДА ПОДКРЕПИ
НАРОДООСВОБОДИТЕЛНОТО ИМ ДЕЛО.
БУКУРЕЩ, ЮНИ 1868 Г.

ПИСМО ОТ Г. Д.
НИКОЛОВ ДО В. Д.
СТОЯНОВ. ВЪЗХИЩАВА
СЕ ОТ РАБОТАТА МУ
ЗА ОСНОВАВАНЕ
НА ЛИТЕРАТУРНО
ДРУЖЕСТВО. МОНПЕЛИЕ,
12 ЮНИ 1869 Г.

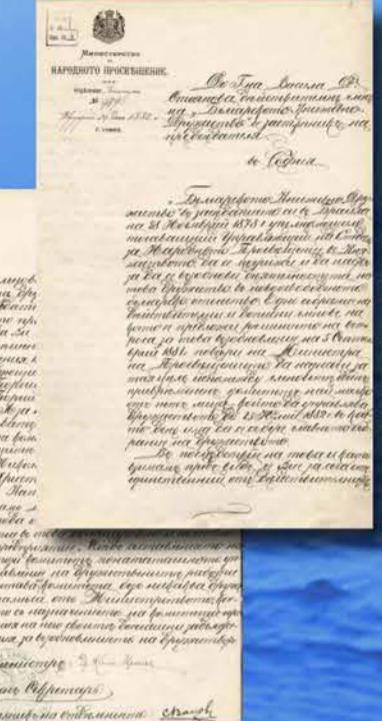
ФРЕНСКИ УЧЕНИ ЧЛЕНОВЕ НА БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ

ЛУИ ЛЕЖЕ

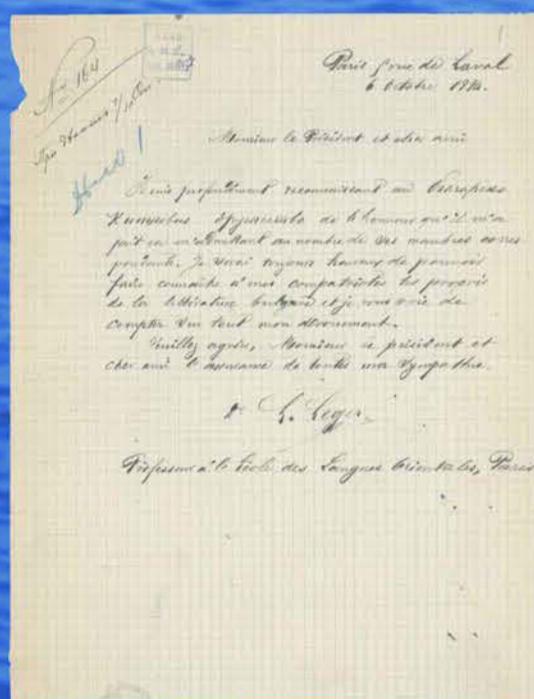

ЛУИ ЛЕЖЕ.
ПОЧЕТЕН ЧЛЕН НА БКА
(1884 Г.)

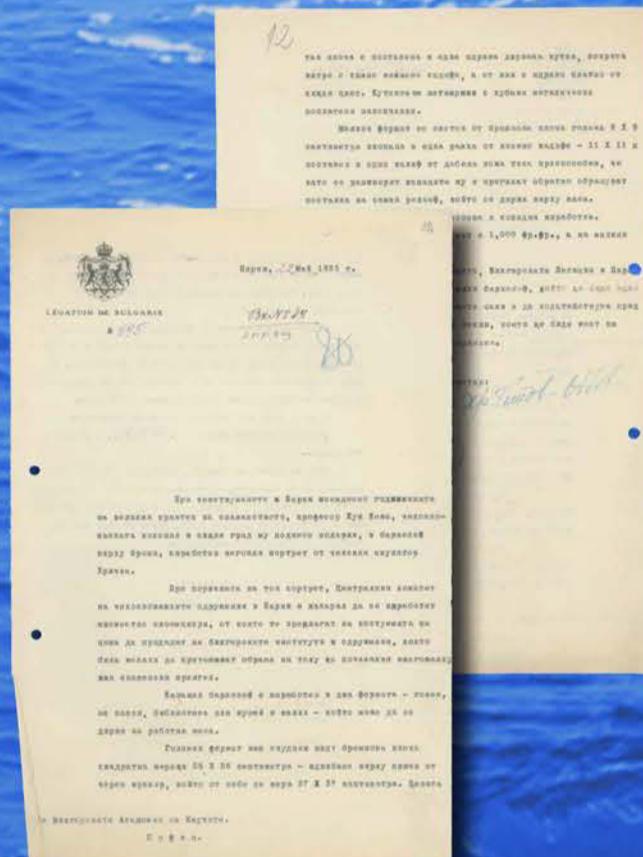
ФРЕНСКИЯТ СЛАВИСТ ЛУИ ЛЕЖЕ (1843-1923 г.) ЗАВЪРШВА ПРАВО В ПАРИЖ, СЛЕД КОЕТО ПРЕПОДАВА КУРС ПО СЛАВЯНСКА ЛИТЕРАТУРА В СОРБОНАТА, ПО-КЪСНО В „КОЛЕЖ ДЬО ФРАНС“ (1885 г.). ПРЕЗ 1868 г. ЗАЩИТАВА ДОКТОРСКАТА СИ ДИСЕРТАЦИЯ НА ТЕМА „СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“. ПО ВРЕМЕНА СРЪБСКО-БЪЛГАРСКА ВОЙНА (1885 г.) ТОЙ Е ПРЕДСЕДЕТЕЛ НА ФРЕНСКИЯ КОМИТЕТ ЗА ПОДПОМАГАНЕ НА РАНЕНИТЕ БЪЛГАРИ. ЗА ТАЯ СИ ЗАСЛУГА КЪМ БЪЛГАРИЯ Е НАГРАДЕН С ОРДЕН „СВ. АЛЕКСАНДЪР“. ЛЕЖЕ ПОСЕЩАВА БЪЛГАРИЯ ЗА ПЪРВИ ПЪТ ПРЕЗ 1882 г. ЗА ГОЛЕМИТЕ ЗАСЛУГИ НА ФРЕНСКИЯ УЧЕН КЪМ БЪЛГАРСКАТА НАУКА КНИЖОВНОТО ДРУЖЕСТВО ГО ИЗБИРА ЗА СВОЙ ПОЧЕТЕН ЧЛЕН (1884 г.). ЧЛЕН Е НА АКАДЕМИИТЕ НА НАУКИТЕ В ПАРИЖ, САНКТ-ПЕТЕРБУРГ, БЕЛГРАД И БУКУРЕЩ. ПОЗНАВАНЕТО НА БЪЛГАРИЯ И БАЛКАНИТЕ ДИКТУВАТ НЕГОВИТЕ ПОЗИЦИИ, ИЗРАЗЕНИ В ПУБЛИКАЦИИ И ИЗКАЗВАНИЯ С АКАДЕМИЧЕН ТОН, ЧЕСТО ЦЕНЗУРИРАН ОТ ФРЕНСКАТА ПРЕСА. ЧАСТ ОТ МНОГОБРОЙНИТЕ му ПУБЛИКАЦИИ са: „КИРИЛ И МЕТОДИЙ“ (CYRILLE ET METHODE, 1873), „БЪЛГАРИЯ“ („LA BULGARIE“, 1885) И ДР.

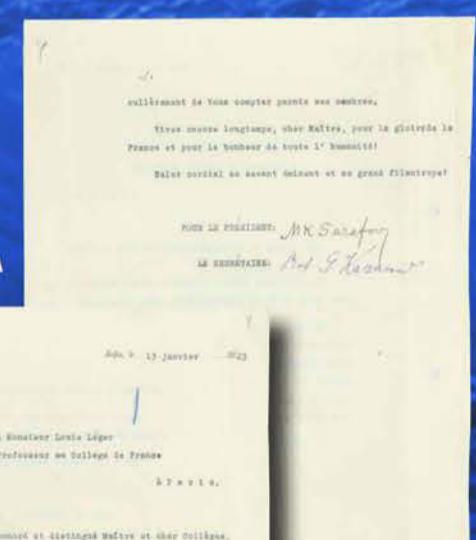
ПИСМО ОТ ЛУИ ЛЕЖЕ ДО БКД В БРАИЛА
С БЛАГОДАРНОСТИ ЗА ПОЛУЧЕНИ
БРОЕВЕ НА ПЕРИОДИЧЕСКОТО
СПИСАНИЕ И ОБЕЩАНИЕ ДА НАПИШЕ
ОТЗИВ ЗА НЕГО ВЪВ ФRENСКИТЕ
ВЕСТНИЦИ. МОЛИ ЗА ИЗПРАЩАНЕТО
НА СПИСАНИЕТО ДО УЧИЛИЩЕТО ЗА
ИЗТОЧНИ ЕЗИЦИ. ПАРИЖ, 28 ДЕК.
1873 Г.

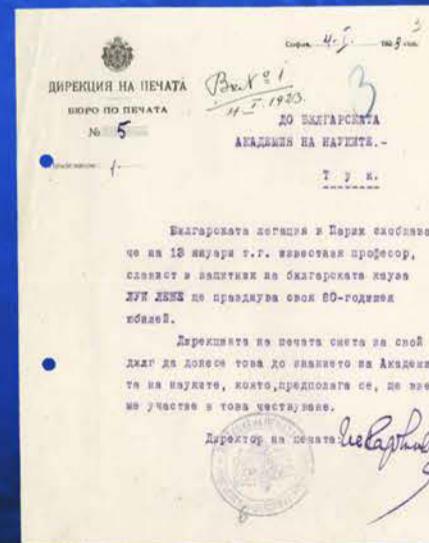
БЛАГОДАРСТВЕНО ПИСМО НА АУИ ЛЕЖЕ
ЗА ИЗБОРА МУ ЗА ЧЛЕН-КОРЕСПОНДЕНТ
НА БКД. ПАРИЖ, 6 ОКТ. 1884 Г.

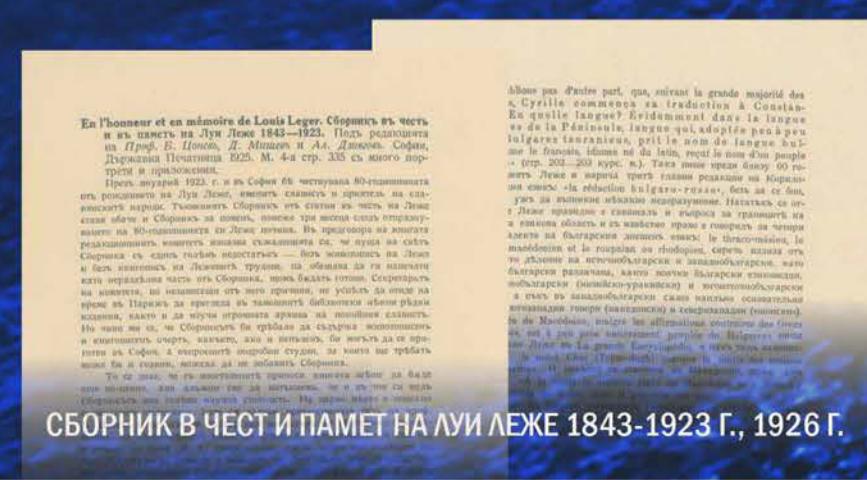
СЪДЪРЖАНИЕ
БЮСТА НА ЛУИ ЛЕЖЕ, 1923 Г.

ПИСМА ЗА ЧЕСТВАНЕ НА 80-ГОДИШНИНАТА НА
ЛУИ ЛЕЖЕ, 1923 Г.

АЛ. ТЕОДОРОВ-БАЛАН. МАКЕДОНИЯ И БЪЛГАРИЯ КАТО ДУХ И СИЛА (ПОСВЕТЕНО НА АУИ ЛЕЖЕ) 1918 Г.

СБОРНИК В ЧЕСТ И ПАМЕТ НА ЛУИ ДЕЖЕ 1843-1923 Г. - 1926 Г.

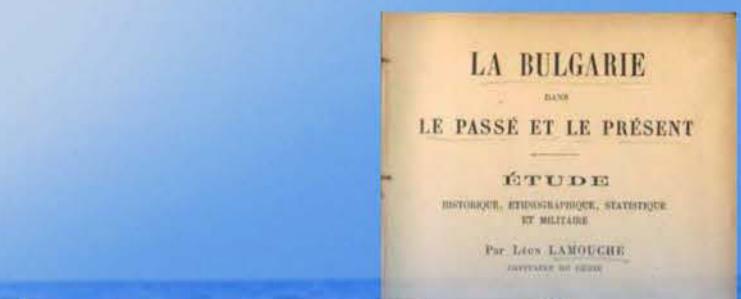
ФRENСКИ УЧЕНИ ЧЛЕНОВЕ НА БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ

ЛЕОН ЛАМУШ

ПРЕЗ 1882 Г. Л. ЛАМУШ ЗАВЪРШВА ВОЕННОТО УЧИЛИЩЕ В ПАРИЖ И ПРОДЪЛЖАВА ОБРАЗОВАНИЕ СИ ВЪВ ФОНТЕБЛО ОТКЪДЕТО ПРЕЗ 1884 Г. ПОЛУЧАВА НАЗНАЧЕНИЕТО СИ В АРАС. ПРЕЗ 1888 Г. ИЗПРАЩА ИЗЛОЖЕНИЕ ДО ЩАБА НА АРМИЯТА ЗА ОРГАНИЗАЦИЯТА НА БЪЛГАРСКАТА АРМИЯ, КОЕТО МУ СПЕЧЕЛВА МЯСТО И ЗАДАЧАТА ДА ИЗУЧАВА ВОЕННАТА ОРГАНИЗАЦИЯ НА БАЛКАНСКИТЕ ВОЙСКИ. СЕДЕМГОДИШНАТА МУ СЛУЖБА В ЩАБА НА АРМИЯТА (1889-1896) Е ВАЖЕН ПЕРИОД В НЕГОВАТА КАРИЕРА.

УЧИ РУСКИ ЕЗИК ПРИ СЛАВИСТА ЛУИ ЛЕЖЕ И БЪЛГАРСКИ ЕЗИК ПРИ ЙОРДАН ИВАНОВ В УЧИЛИЩЕТО ЗА ИЗТОЧНИ ЕЗИЦИ В ПАРИЖ. ОБЩУВА С БЪЛГАРСКИ СТУДЕНТИ И ПОСЕЩАВА СКАЗКИТЕ НА ТЯХНОТО ДРУЖЕСТВО „БРАТСТВО“ И ТАКА ПРАКТИЧЕСКИ МНОГО ДОБРЕ УСВОЯВА ЕЗИКА.

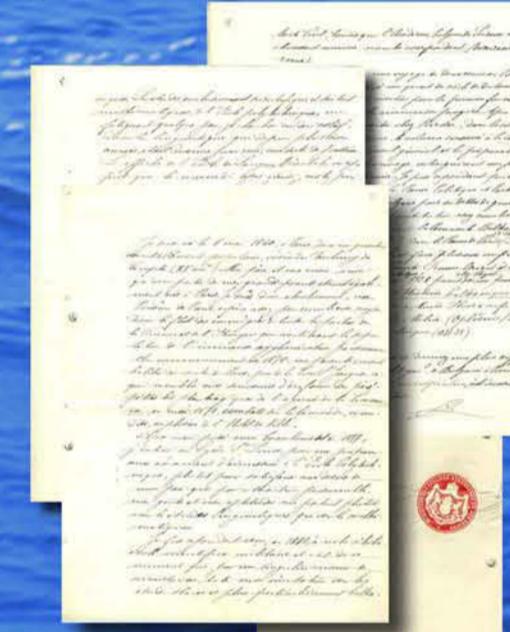
АВТОР Е НА РЕДИЦА ПУБЛИКАЦИИ ЗА БЪЛГАРИЯ И БЪЛГАРИТЕ ВЪВ ВЕСТНИЦИ И СПИСАНИЯ И КНИГИТЕ: „LA BULGARIE“ (1928) И „QUINZE ANS D'HISTOIRE BALKANIQUE, 1904-1918“. ПУБЛИКАЦИИТЕ МУ СА АПЕЛ КЪМ ОБЩЕСТВОТО НА НАРОДИТЕ ЗА СПАЗВАНЕ ПРАВАТА НА НАРОДИТЕ И ЗАЧИТАНЕ НА ТРАДИЦИИТЕ ИМ.

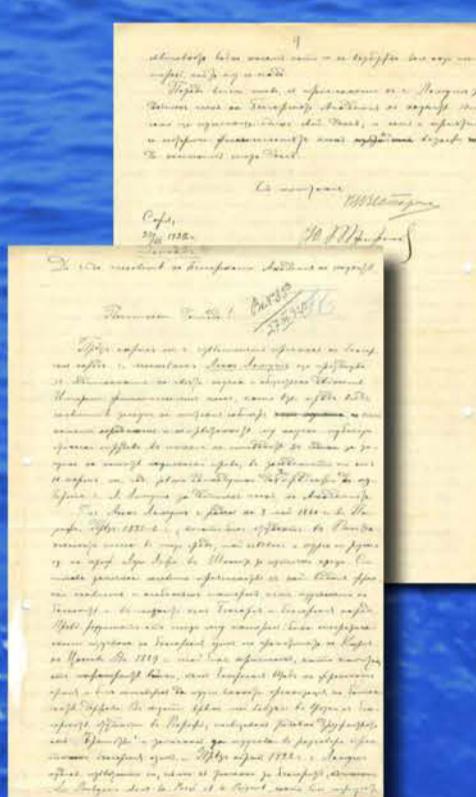
АВТОБИОГРАФИЯ НА ЛЕОН
ЛАМУШ, ПРЕВЕДЕНА И
ПУБЛИКУВАНА ВЪВ В. МИР,
2 МАЙ 1929 Г.

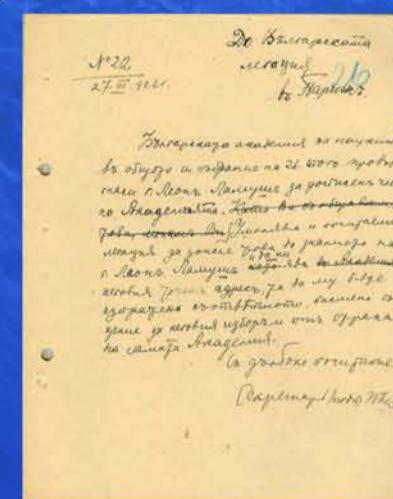
ЛЕОН ЛАМУШ, ПОЧЕТЕН КОНСУЛ
НА БЪЛГАРИЯ ВЪВ ФРАНЦИЯ
НА ЕКСКУРЗИЯ В БАЧКОВСКИЯ
МАНАСТИР

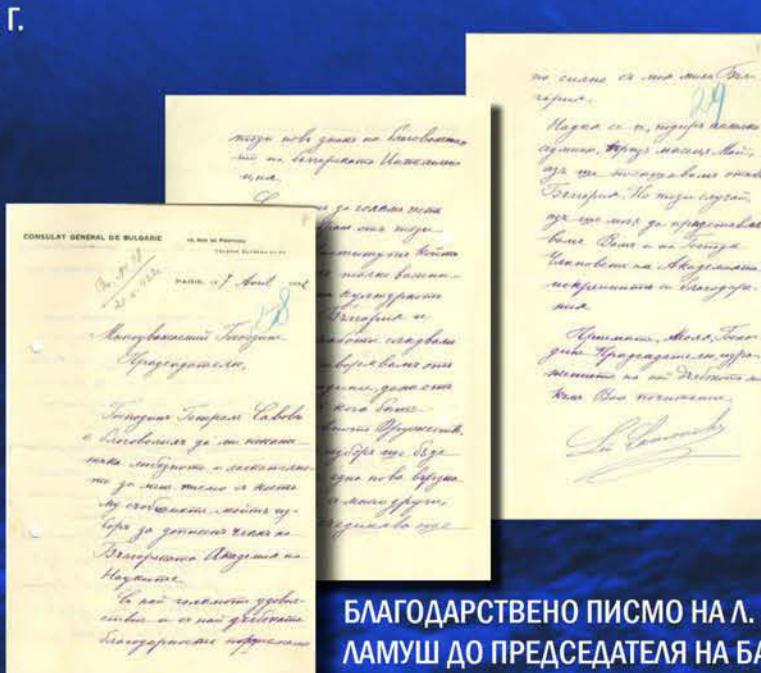
ЛЕОН ЛАМУШ.
АВТОБИОГРАФИЯ, 1929 Г.

ДОКЛАД НА ВАСИЛ ЗЛАТАРСКИ И ЙОРДАН
ТРИФОНОВ, ЧЛЕНОВЕ НА ИСТОРИКО-
ФИЛОЛОГИЧЕСКИЯ ЧЛЕН НА БАН ДО ОБЩОТО
СЪБРАНИЕ НА АКАДЕМИЯТА ЗА ИЗБОРА НА
ЛЕОН ЛАМУШ ЗА ДОПИSEN ЧЛЕН, 23 МАРТ
1922 Г.

ИВ. ПЕЕВ, СЕКРЕТАР НА БАН ДО
БЪЛГАРСКАТА ЛЕГАЦИЯ В ПАРИЖ ЗА ИЗБОРА
НА ПОЛК. Л. ЛАМУШ ЗА ДОПИSEN ЧЛЕН НА
БАН, 27 МАРТ 1922 Г.

БЛАГОДАРСТВЕНО ПИСМО НА Л.
ЛАМУШ ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА БАН
ЗА ИЗБОРА МУ ЗА ДОПИSEN ЧЛЕН.
ПАРИЖ, 7 АВГУСТ 1922 Г.

ЛЕОН ЛАМУШ ПРЕПОДАВА ИСТОРИЯ И КУЛТУРА НА СЛАВЯНСКИТЕ НАРОДИ В УНИВЕРСИТЕТА НА ГРАД МОНПЕЛИЕ И В 1892 Г. ИЗДАВА ТРУДА СИ „БЪЛГАРИЯ В МИНАЛОТО И НАСТОЯЩЕТО“. ПРЕЗ 1904 Г. ЛАМУШ В КАЧЕСТВОТО СИ НА КАПИТАН ОТ ФРЕНСКАТА АРМИЯ И СПОРЕД ДОГОВОРОНОСТИТЕ В МЮРЦЩЕГСКА РЕФОРМА (1904-1909) Е ЖАНДАРМЕРИЙСКИ ИНСТРУКТОР В СЕРСКИЯ САНДЖАК. УЧАСТВА ВЪВ ВОЕННИ МИСИИ В ЦАРИГРАД И СОЛУН (1913 Г.). ПО ВРЕМЕ НА ПЪРВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА ЗАЩИТАВА ИНТЕРЕСИТЕ НА БЪЛГАРИЯ ПРЕД ФРЕНСКАТА ОБЩЕСТВЕНОСТ. ОТ 1921 ДО СРЕДАТА НА ЗОТЕ ГОДИНИ Е ПОЧЕТЕН БЪЛГАРСКИ КОНСУЛ В ПАРИЖ. ПРЕЗ 1922 Г. Л. ЛАМУШ Е ИЗБРАН ЗА ДОПИSEN ЧЛЕН НА БЪЛГАРСКАТА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ. ПРЕЗ 1939 Г. Е УДОСТОЕН С ТИТЛА ДОКТОР ХОНОРИС КАУЗА НА ПРАВНИТЕ НАУКИ НА СОФИЙСКИ УНИВЕРСИТЕТ. ЧЛЕН НА МАКЕДОНСКИЯ НАУЧЕН ИНСТИТУТ, ЗАЩИТАВА БЪЛГАРСКИТЕ ПОЗИЦИИ ПО МАКЕДОНСКИЯ ВЪПРОС.

ФРЕНСКИ УЧЕНИ ЧЛЕНОВЕ НА БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ

АНДРЕ МАЗОН

АНДРЕ МАЗОН (1881–1967 г.) Е ФРЕНСКИ ФИЛОЛОГ И ЕТНОГРАФ, СЛАВИСТ. ИЗСЛЕДВА БЪЛГАРСКИТЕ ГОВОРИ И БАЛКАНСКИЯ ФОЛКЛОР. ОТ 1909 ДО 1914 Г. Е НАУЧЕН СЕКРЕТАР НА ИНСТИТУТА ЗА ЖИВИ ИЗТОЧНИ ЕЗИЦИ В ПАРИЖ, ПРОФЕСОР В СТРАСБУРГСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ (1919–1923 г.) И КОЛЕЖ ДЬО ФРАНС (1924–1952 г.). РЪКОВОДИ ИНСТИТУТА ПО СЛАВЯНОВЕДЕНИЕ В ПАРИЖ (1937 г.), ВИЦЕПРЕЗИДЕНТ Е НА МЕЖДУНАРОДНИЯ КОМИТЕТ НА СЛАВИСТИТЕ (1958–1967 г.). ЕДИН ОТ ОСНОВАТЕЛИТЕ И ЧЛЕНОВЕТЕ НА РЕДКОЛЕГИЯТА НА ПАРИЖКОТО СЛАВИСТКО СПИСАНИЕ „REVUE DES ÉTUDES SLAVES“ (1921 г.).

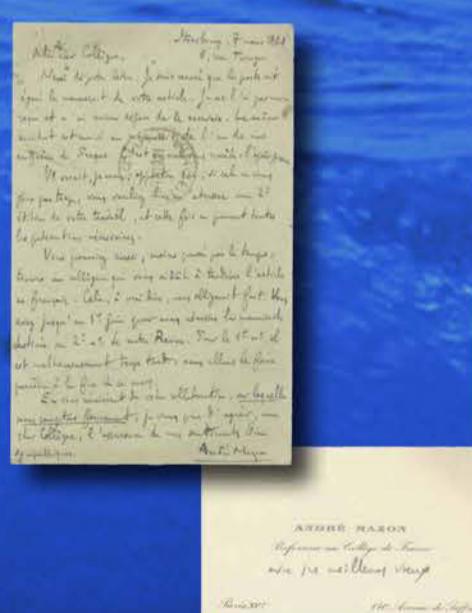
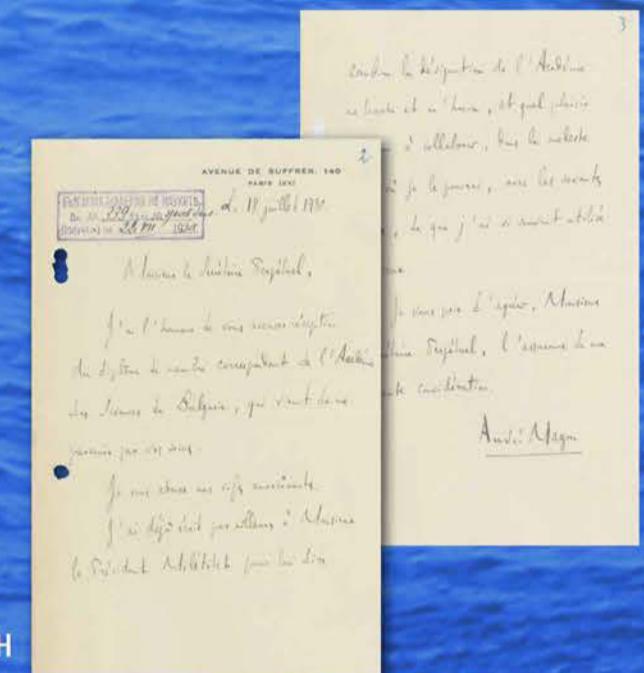
АНДРЕ МАЗОН Е ИЗБРАН ОТ ИСТОРИКО-ФИЛОЛОГИЧЕСКИЯ КЛОН НА БЪЛГАРСКАТА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ ЗА ДОПИСЕН ЧЛЕН ПРЕЗ 1930 Г.

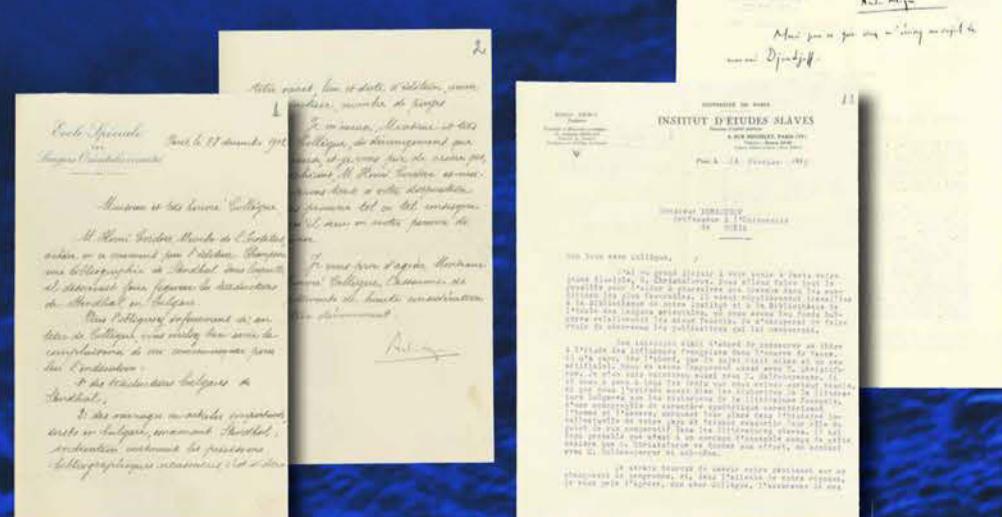
АНДРЕ МАЗОН ДО В. ЗЛАТАРСКИ ВЪВ ВРЪЗКА СЪС СЪОБЩЕНИЕ В „REVUE DES ETUDES SLAVES“ ЗА НЕГОВИЯ ТРУД „ИСТОРИЯ НА БЪЛГАРСКАТА ДЪРЖАВА“. ПАРИЖ, 1 МАЙ 1927 Г.

ДИПЛОМА И ПИСМА ВЪВ ВРЪЗКА С ИЗБОРА НА АНДРЕ МАЗОН ЗА ДОПИСЕН ЧЛЕН НА БАН

ВИЗИТКА, ПИСМО, ПОЩЕНСКА КАРТА ОТ АНДРЕ МАЗОН ДО СТОЯН РОМАНСКИ. ПАРИЖ, СТРАСБУРГ, 1921, 1934 Г.

ПИСМА ОТ ПРОФ. АНДРЕ МАЗОН ДО МИХАИЛ АРНАУДОВ. ПАРИЖ, 1912-1935 Г.

ФРЕНСКИ УЧЕНИ ЧЛЕНОВЕ НА БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ

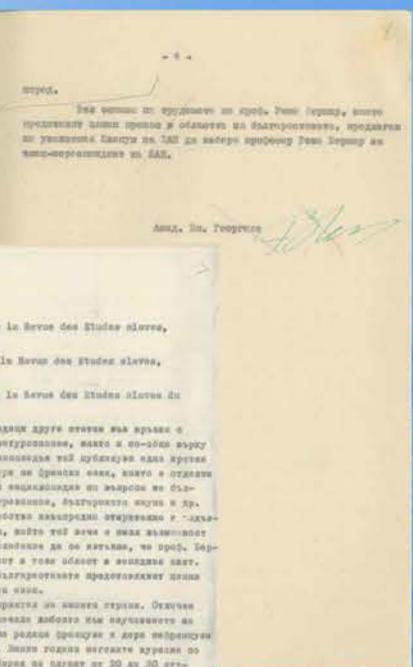
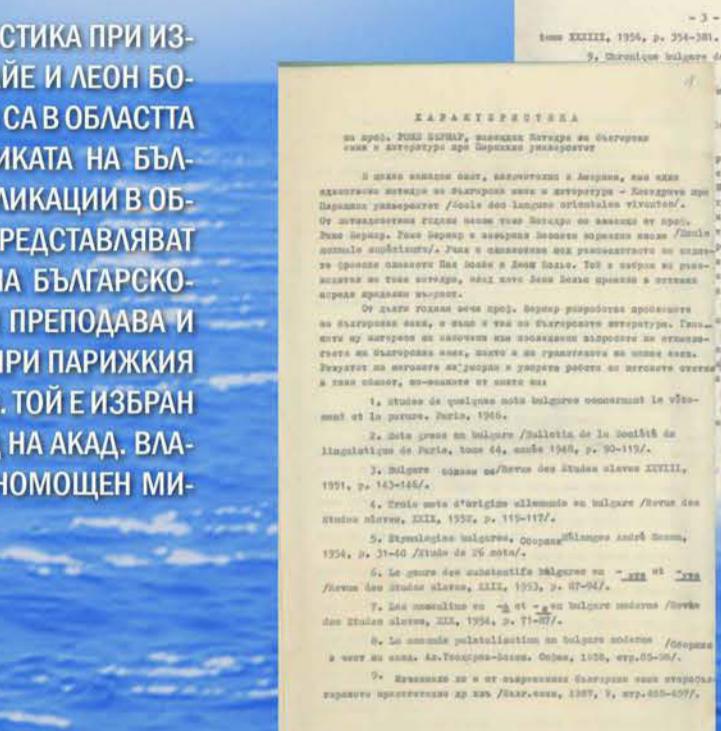
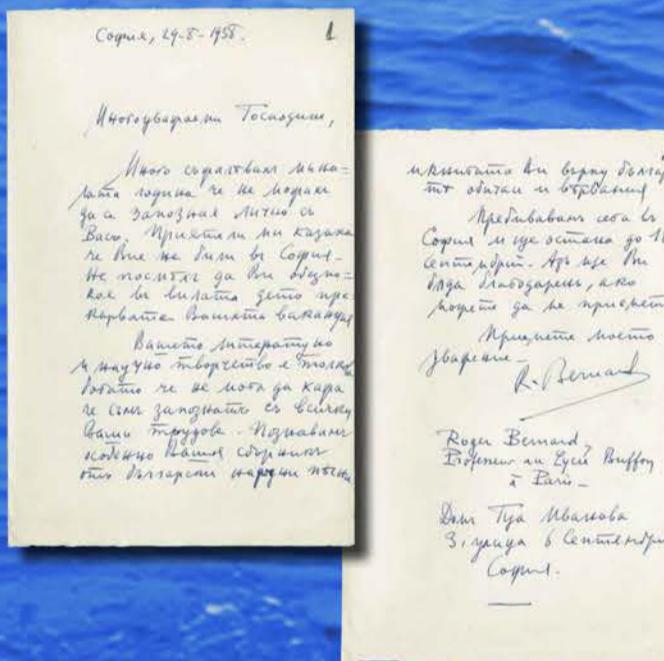
РОЖЕ БЕРНАР

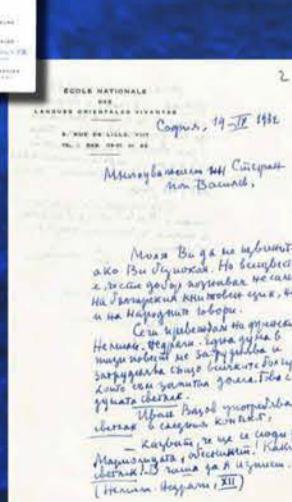
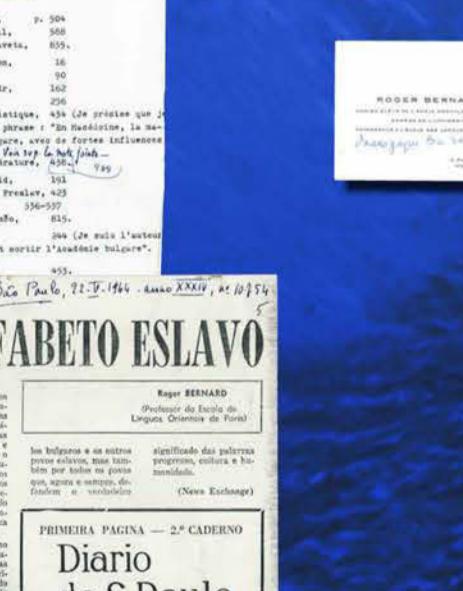
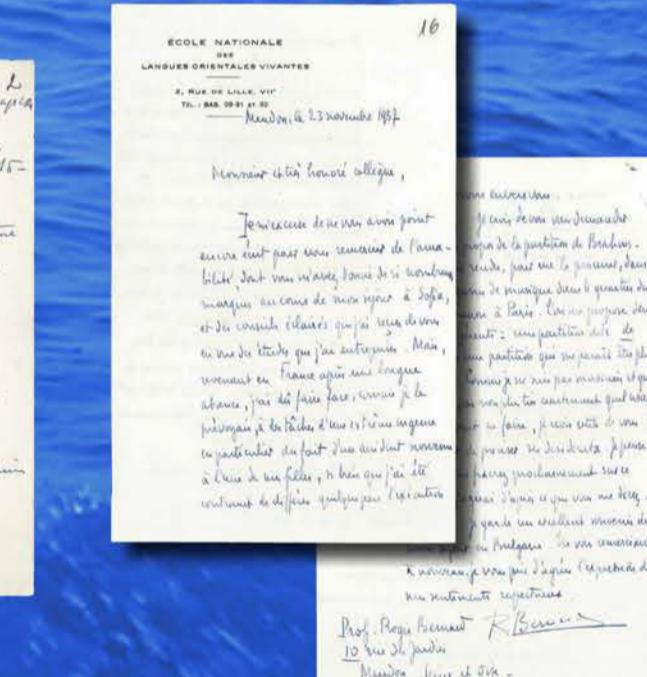
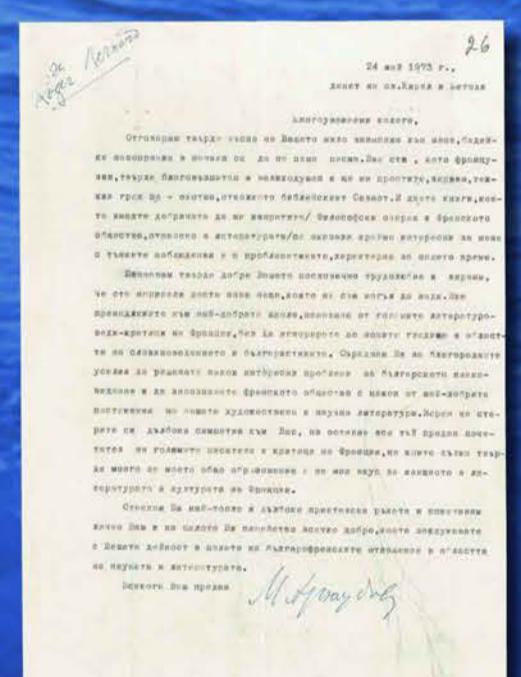
РОЖЕ БЕРНАР УЧИ СЛАВИСТИКА ПРИ ИЗВЕСТНИТЕ СЛАВИСТИ ПОЛ ВОАЙЕ И ЛЕОН БОЛДО. ГЛАВНИТЕ МУ ИНТЕРЕСИ СА В ОБЛАСТТА НА ЕТИМОЛОГИЯТА И ГРАМАТИКАТА НА БЪЛГАРСКИЯ ЕЗИК. НЕГОВИТЕ ПУБЛИКАЦИИ В ОБЛАСТТА НА БЪЛГАРИСТИКА ПРЕДСТАВЛЯВАТ ЦЕНЕН ПРИНОС В ОБЛАСТТА НА БЪЛГАРСКОТО ЕЗИКОЗНАНИЕ И ЛИТЕРАТУРОЗНАНИЕ. ДЪЛГИ ГОДИНИ ПРЕПОДАВА И ЗАВЕЖДА КАДЕРДАТА ЗА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК И ЛИТЕРАТУРА ПРИ ПАРИЖКИЯ УНИВЕРСИТЕТ (ECOLE DES LANGUES ORIENTALES VIVANTES). ТОЙ Е ИЗБРАН ЗА ЧЛЕН-КОРЕСПОНДЕНТ НА БАН ПРЕЗ 1960 Г. ПО ДОКЛАД НА АКАД. ВЛАДИМИР ГЕОРГИЕВ И ЕВГЕНИ КАМЕНОВ, БЪЛГАРСКИ ПЪЛНОМОЩЕН МИНИСТЪР В ПАРИЖ.

ТО ЕЗИКОЗНАНИЕ И ЛИТЕРАТУРОЗНАНИЕ. ДЪЛГИ ГОДИНИ ПРЕПОДАВА И ЗАВЕЖДА КАДЕРДАТА ЗА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК И ЛИТЕРАТУРА ПРИ ПАРИЖКИЯ УНИВЕРСИТЕТ (ECOLE DES LANGUES ORIENTALES VIVANTES). ТОЙ Е ИЗБРАН ЗА ЧЛЕН-КОРЕСПОНДЕНТ НА БАН ПРЕЗ 1960 Г. ПО ДОКЛАД НА АКАД. ВЛАДИМИР ГЕОРГИЕВ И ЕВГЕНИ КАМЕНОВ, БЪЛГАРСКИ ПЪЛНОМОЩЕН МИНИСТЪР В ПАРИЖ.

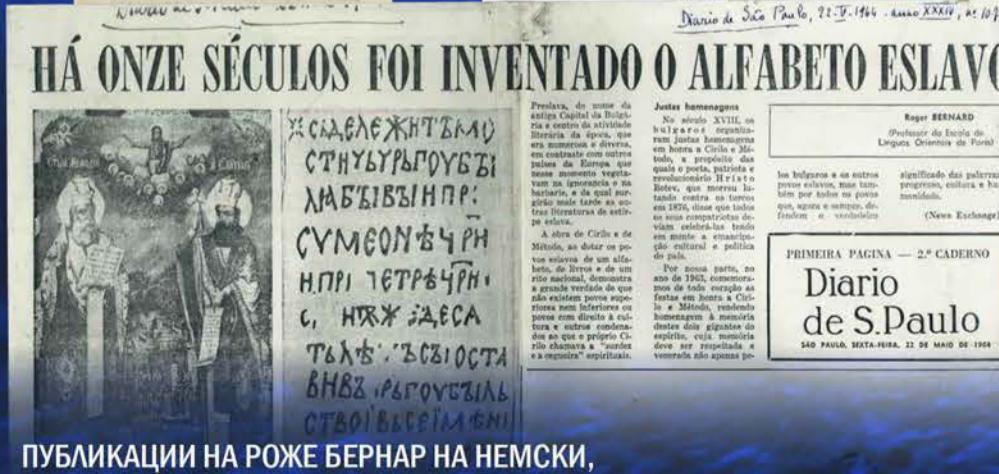
КОРЕСПОНДЕНЦИЯ НА РОЖЕ БЕРНАР И МИХАИЛ АРНАУДОВ. ПАРИЖ-СОФИЯ, 1938, 1957, 1973 Г.

ДОКЛАД НА ВЛАДИМИР ГЕОРГИЕВ ЗА ИЗБОРА НА РОЖЕ БЕРНАР ЗА ЧЛЕН-КОРЕСПОНДЕНТ НА БАН, 1960 Г.

РОЖЕ БЕРНАР ДО СТ. ПОПВАСИЕВ – МОЛИ ДА МУ ОБЯСНИ ДУМАТА „СВЕТИЛК“ ВЪВ ВРЪЗКА С ПРЕВОДА НА ПОВЕСТТА „НЕМИЛИ НЕДРАГИ“. СОФИЯ, 14 СЕПТ. 1962 Г.

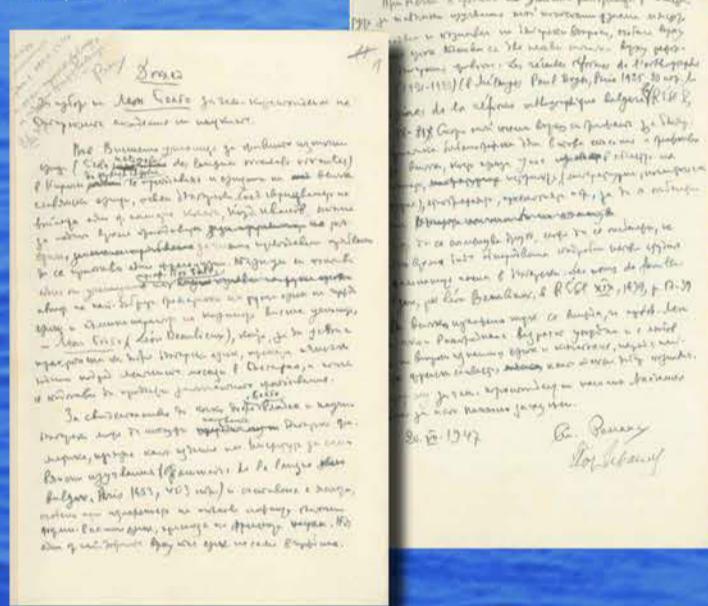
ПУБЛИКАЦИИ НА РОЖЕ БЕРНАР НА НЕМСКИ, ПОРТУГАЛСКИ И ФРЕНСКИ ЕЗИК, 1952-1964 Г.

ФРЕНСКИ УЧЕНИ ЧЛЕНОВЕ НА БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ

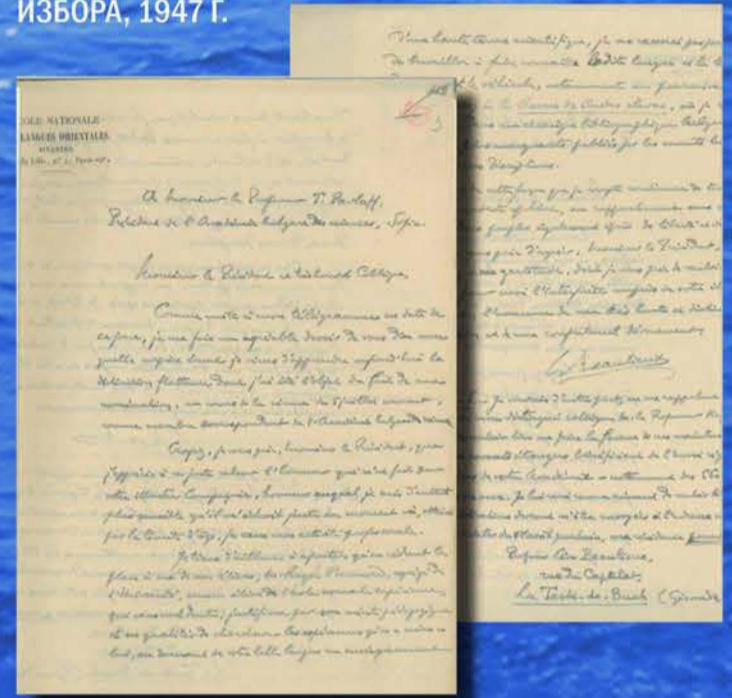
ЛЕОН БОЛИЙО

ЛЕОН БОЛИЙО (1876–1965) Е ИЗТЪКНAT ФРЕНСКИ БЪЛГАРИСТИЕЗИКОВЕД. ПРЕЗ 1947 Г. БЪЛГАРСКАТА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ ГО ИЗБИРА ЗА СВОЙ ДОПИSEN ЧЛЕН, ОТЧИТАЙКИ НАУЧНИТЕ МУ ПРИНОСИ ВЪРХУ ИЗСЛЕДВАНЕТО НА СЪВРЕМЕННИЯ БЪЛГАРСКИ ЕЗИК. НАЙ-ИЗВЕСТНИят МУ ТРУД Е „ГРАМАТИКА НА БЪЛГАРСКИЯ ЕЗИК“, ИЗДАДЕН НА ФРЕНСКИ ЕЗИК В ПАРИЖ ПРЕЗ 1933 Г. И ПРЕИЗДАДЕН ПРЕЗ 1951 Г. ПРОФЕСОР И ТИТУЛЯР НА КАТЕДРАТА ПО БЪЛГАРСКИ ЕЗИК И ЛИТЕРАТУРА В УЧИЛИЩЕТО ЗА ИЗТОЧНИ ЕЗИЦИ ОТ ОСНОВАНАТО И ДО 1947 Г. ЛЕОН БОЛИЙО ОБЩУВА И РАЗМЕНЯ МНЕНИЯ ПО НАУЧНИ ЕЗИКОВЕДСКИ ВЪПРОСИ ПРЕЗ 30-ТЕ И 40-ТЕ ГОДИНИ НА ХХ В. С БЪЛГАРСКИТЕ УЧЕНИ ВАСИЛ ЗЛАТАРСКИ, ЙОРДАН ТРИФОНОВ, БОЯН ПЕНЕВ, ПЕТЬОР МУТАФЧИЕВ, СТОЯН РОМАНСКИ И ДР.

ДОКЛАД ОТ СТ. РОМАНСКИ И ЙОРДАН ИВАНОВ ЗА ИЗБОРА НА Л. БОЛИЙО ЗА ЧЛЕН-КОРЕСПОНДЕНТ НА БАН, 1947 Г.

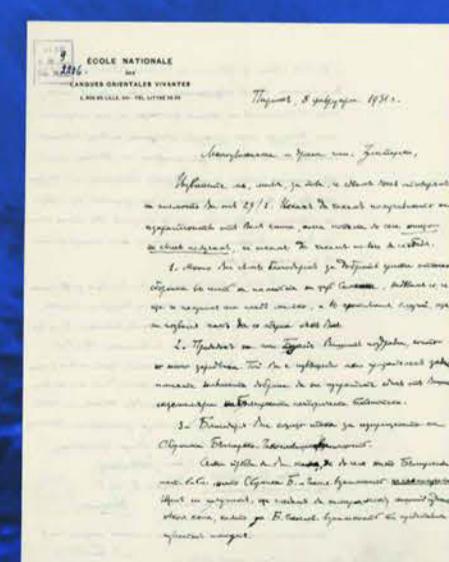
БЛАГОДАРСТВЕНО ПИСМО НА Л. БОЛИЙО ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА БАН ТОДОР ПАВЛОВ ЗА ИЗБОРА, 1947 Г.

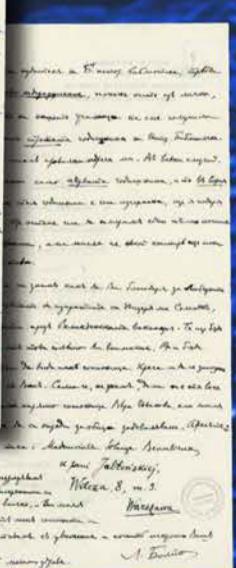
ПОЩЕНСКИ КАРТИ И ПИСМА ОТ ПРОФ. ЛЕОН БОЛИЙО ДО МИХАИЛ АРНАУДОВ. ПАРИЖ, БУДАПЕЩА, 1922, 1938 Г.

ПОЩЕНСКА КАРТА ОТ ЛЕОН БОЛИЙО ДО СТЕФАН МЛАДЕНОВ. ПАРИЖ, 16 ЯН. 1921 Г.

ПИСМО ОТ ЛЕОН БОЛИЙО ДО ВАСИЛ ЗЛАТАРСКИ. ПАРИЖ, 8 ФЕВР. 1931 Г.

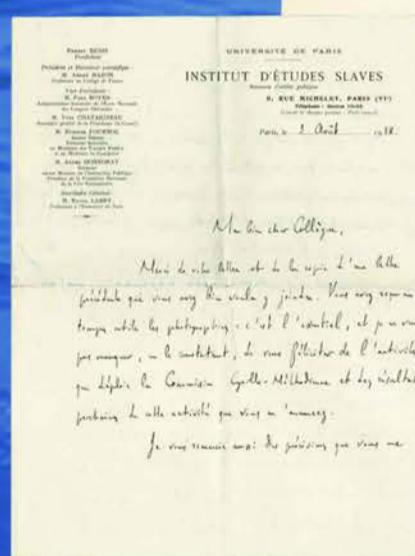
ПИСМО ОТ ЛЕОН БОЛИЙО ДО ВАСИЛ ЗЛАТАРСКИ. ПАРИЖ, 8 ФЕВР. 1931 Г.

ФРЕНСКИ УЧЕНИ ЧЛЕНОВЕ НА БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ

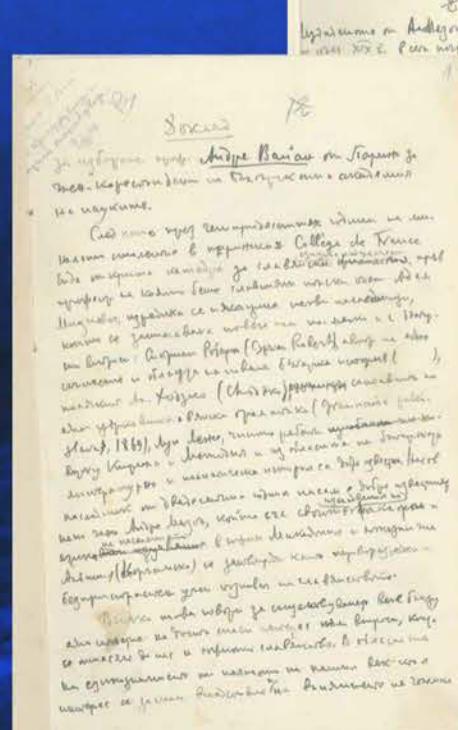
АНДРЕ ВАЙАН, АНДРЕ ГРАБАР, ФРЕДЕРИК ЖОЛИО-КЮРИ

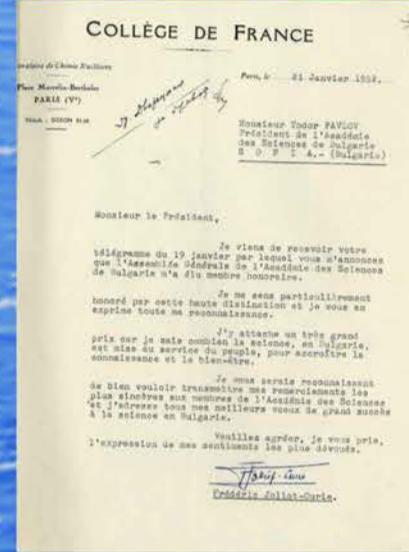
АНДРЕ ВАЙАН

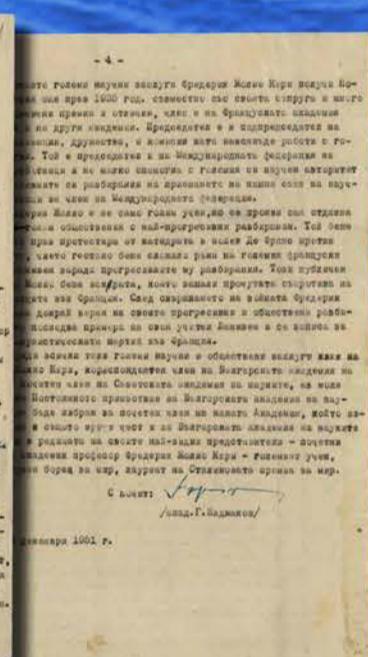
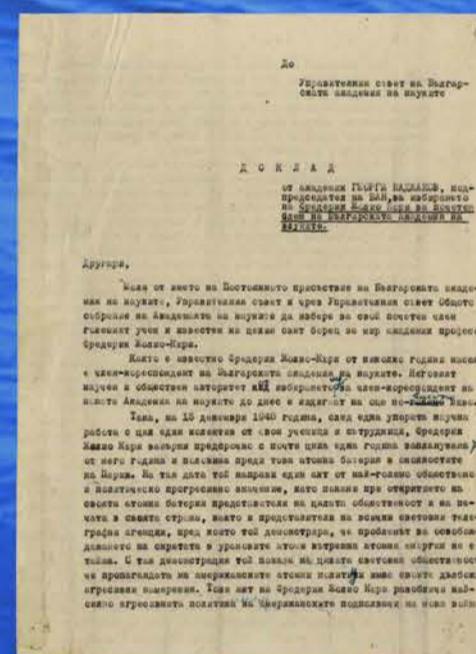
ПИСМА ОТ АНДРЕ МАЗОН ДО СТОЯН РОМАНСКИ ЗА ДЕЙНОСТТА НА АНДРЕ ВАЙАН. ПАРИЖ, 26 АПР. 1934 Г., 3 АВГ. 1938 Г.

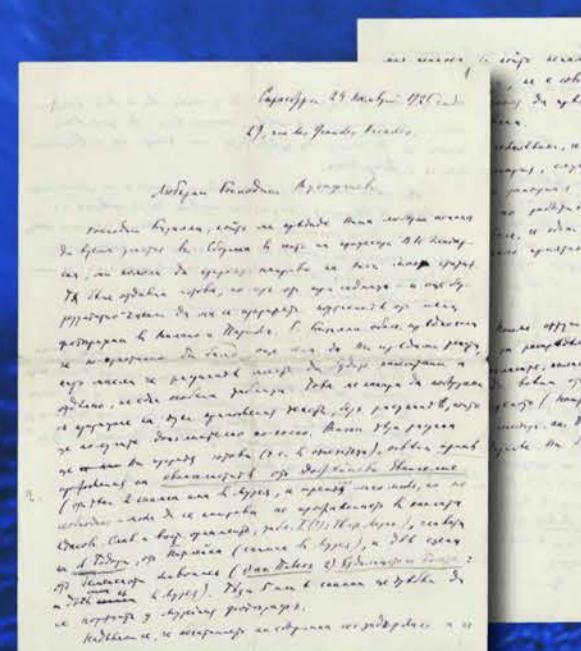
ДОКЛАД ПО ИЗБОРА НА АНДРЕ ВАЙАН,
1947 Г.

ФРЕДЕРИК ЖОЛИО-КЮРИ
ПИСМО ОТ ФРЕДЕРИК ЖОЛИО-КЮРИ С БЛАГОДАРНОСТ ЗА ИЗБИРАНЕТО СИ. ПАРИЖ,
21 ЯН. 1952 Г.

ДОКЛАД ОТ ГЕОРГИ НАДЖАКОВ ЗА ИЗБИРАНЕТО НА ФРЕДЕРИК ЖОЛИО-КЮРИ ЗА ПОЧЕТЕН ЧЛЕН НА БАН. СОФИЯ, 28 ДЕК. 1951 Г.

ПИСМО ОТ АНДРЕЙ ГРАБАР ДО ПЕТЬР МУТАФЧИЕВ. СТРАСБУРГ, 1925 Г.

ЧЛЕНОВЕ НА БЪЛГАРСКАТА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ – ФRENСКИ ВЪЗПИТАНИЦИ

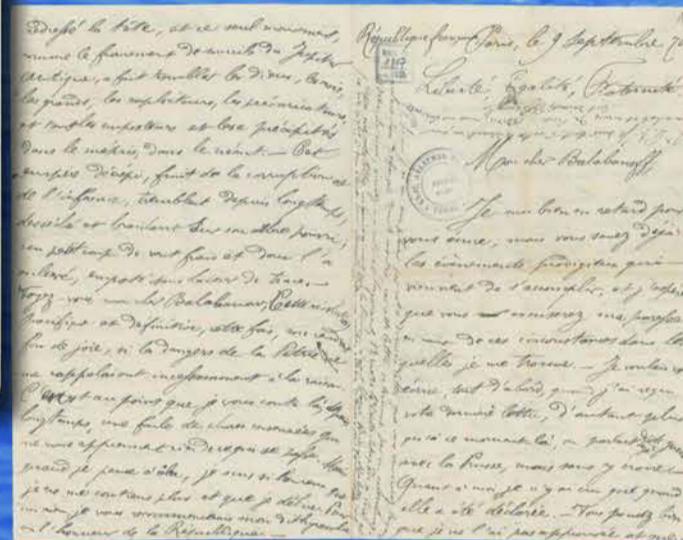
РЕДИЦА ВЪЗРОЖДЕНСКИ ДЕЙЦИ ЗАВЪРШВАТ ФRENСКИТЕ УЧИЛИЩА, СЪЗДАДЕНИ В ОСМАНСКАТА ИМПЕРИЯ КАТО ФRENСКОТО КАТОЛИЧЕСКО УЧИЛИЩЕ В БЕБЕК И ФRENСКИЯ СУЛТАНСКИ ЛИЦЕЙ В ЦАРИГРАД, ДРУГИ СЕ ОБРАЗОВАТ В ПАРИЖКИТЕ УНИВЕРСИТЕТИ. ПО-КЪСНО МНОГО ОТ ТЕЗИ ВЪЗПИТАНИЦИ СТАВАТ ЧЛЕНОВЕ НА БЪЛГАРСКОТО КНИЖОВНО ДРУЖЕСТВО, ПРЕРАСНАЛО ПРЕЗ 1911 Г. В БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ (БАН). СРЕД ТЯХ ЛИЧАТ ИМЕНАТА НА ЕКЗАРХ ЙОСИФ I, РЕВОЛЮЦИОННИЯТ И ПРОСВЕТЕН ДЕЕЦ ТОДОР ПЕЕВ (ДЕЛОВОДИТЕЛ НА БКД), ВИДНИТЕ ДЪРЖАВНИЦИ ДРАГАН ЦАНКОВ И МАРКО БАЛАБАНОВ.

КОНСТАНТИН ВЕЛИЧКОВ
(1855-1907 г.), ПИСАТЕЛ,
МИНИСТЪР НА НАРОДНОТО
ПРОСВЕЩЕНИЕ. ЗАВЪРШВА
ФRENСКИЯ СУЛТАНСКИ
ЛИЦЕЙ В ЦАРИГРАД

МАРКО БАЛАБАНОВ
(1837-1921), ЮРИСТИ
ОБЩЕСТВЕНИК. СЛЕДВА
ПРАВО В ПАРИЖ

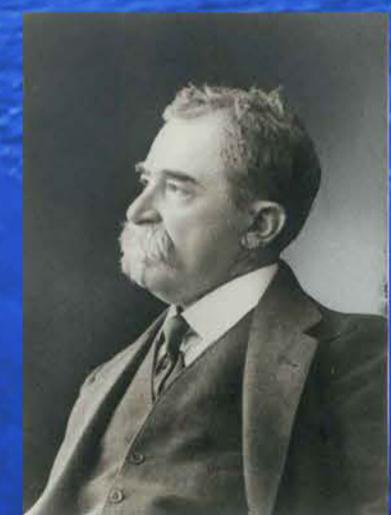

ПИСМО ОТ ДЮВАЛ ДО М. БАЛАБАНОВ. ОПИСВА
ПОЛОЖЕНИЕТО В ПАРИЖ СЛЕД ФRENСКО-
ПРУСКАТА ВОЙНА (1870-1871 г.)

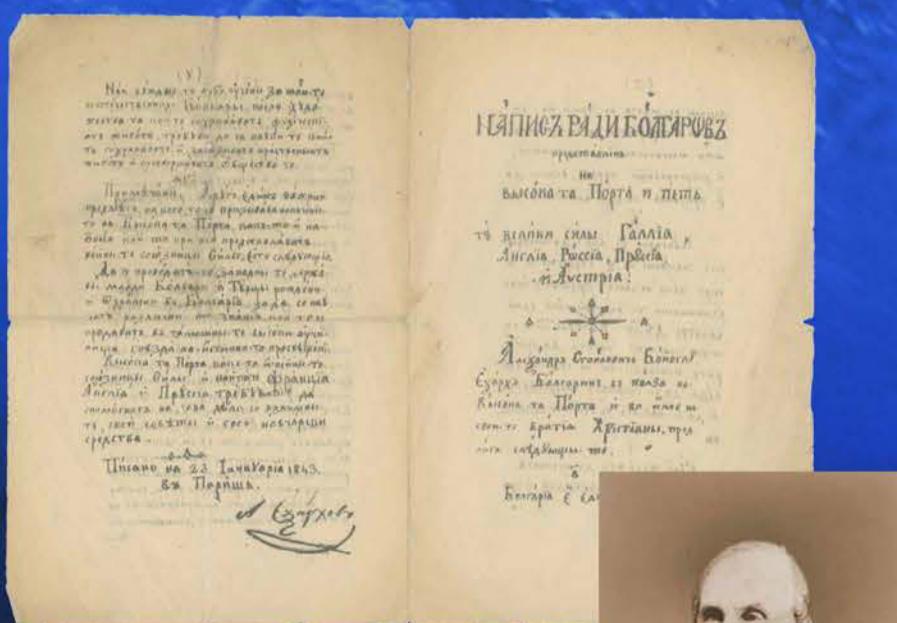
ТОДОР ПЕЕВ (1838-1904 г.),
РЕВОЛЮЦИОНЕН И ПРОСВЕТЕН
ДЕЕЦ. УЧИ ВЪВ ФRENСКОТО
КАТОЛИЧЕСКО УЧИЛИЩЕ В БЕБЕК

ЕКЗАРХ ЙОСИФ I
(1840-1915 г.),
ОБЩЕСТВЕНИК И
ПРОСВЕТЕН ДЕЕЦ.
ЗАВЪРШВА ПРАВО В
ПАРИЖ

СТОЯН МИХАЙЛОВСКИ
(1856-1927 г.). ЗАВЪРШВА
ПРАВО В ЕКС-АН-ПРОВАНС,
ПРЕПОДАВАТЕЛ ПО ФRENСКИ
ЕЗИК В ЮРИДИЧЕСКИЯ
ФАКУТЕТ НА СУ „СВ. КЛИМЕНТ
ОХРИДСКИ“

НАДПИС РАДИ БОЛГАРОВ. ПАРИЖ,
23 ЯН. 1843 г.

АЛЕКСАНДЪР ЕКЗАРХ (1810-1891 г.),
КНИЖОВНИК И ПУБЛИЦИСТ. СЛЕДВА
МЕДИЦИНА В ПАРИЖ (1836 г.)

ДРАГАН ЦАНКОВ (1828-1911 г.),
ОБЩЕСТВЕН И ПОЛИТИЧЕСКИ
ДЕЕЦ. УЧИ И ПРЕПОДАВА ВЪВ
ФRENСКОТО КАТОЛИЧЕСКО
УЧИЛИЩЕ В БЕБЕК

ЧЛЕНОВЕ НА БЪЛГАРСКАТА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ – ФRENСКИ ВЪЗПИТАНИЦИ

ЗНАЧИМ Е БРОЯТ НА БЪЛГАРИТЕ, ЗАВЪРШИЛИ СВОЕТО ОБРАЗОВАНИЕ ВЪВ ФРАНЦИЯ, КОИТО ЗАЕМАТ ВАЖНИ ДИПЛОМАТИЧЕСКИ И ДЪРЖАВНИ ПОСТОВЕ В СЛЕДОСВОБОЖДЕНСКА БЪЛГАРИЯ. МНОЗИНА ОТ ТЯХ УЧАСТВАТ АКТИВНО И В НАУЧНИЯ ЖИВОТ НА СТРАНАТА ПРЕЗ XX В. И СПОМАГАТ ЗА РАЗВИТИЕТО НА РЕДИЦА ОБЛАСТИ НА РОДНАТА НАУКА. ДИПЛОМАТЪТ МИХАИЛ САРАФОВ, МЕДИКЪТ КОНСТАНТИН ПАШЕВ, ЮРИСТЪТ ПЕТКО СТАЙНОВ, БИОЛОГЪТ МЕТОДИЙ ПОПОВ СА САМО ЧАСТ ОТ ИМЕНАТА ОСТАВИЛИ ДИЯ В РОДНАТА ИСТОРИЯ.

КИРИЛ ПОПОВ (1880-1966 Г.), МАТЕМИК.
ЗАЩИТАВА ДОКТОРАТ В
ПАРИЖКИЯ УНИВЕРСИТЕТ
(1912 Г.)

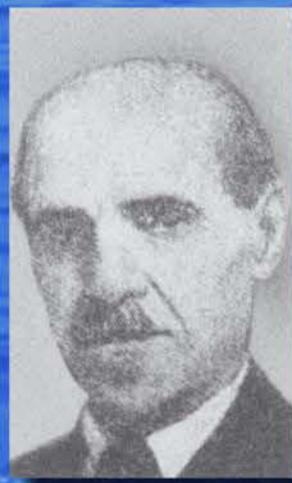

КОНСТАНТИН ПАШЕВ (1873-1961 Г.),
ЛЕКАР. СПЕЦИАЛИЗИРА В ЛИОН И
ПАРИЖ (1898-1899 Г.)

МИХАИЛ САРАФОВ (1854-1924 Г.), ПОЛИТИЧЕСКИ И ОБЩЕСТВЕН ДЕЕЦ,
ДИПЛОМАТ. СЛЕДВА В СОРБОНАТА И В КОЛЕЖ ДЬО ФРАНС (1879 Г.)

ДИПЛОМАТЪТ МИХАИЛ САРАФОВ НА ВИЗИТА ПРИ СУЛТАН АБДУЛ ХАМИД II, 1909 Г.

НИКОЛА КЪРДЖИЕВ (1863-1951 Г.),
АГРОНОМ. СПЕЦИАЛИЗИРА
ЛОЗАРСТВО И ВИНАРСТВО В
НАЦИОНАЛНИЯ АГРОНОМИЧЕСКИ
ИНСТИТУТ В ПАРИЖ (1891-1893 Г.)

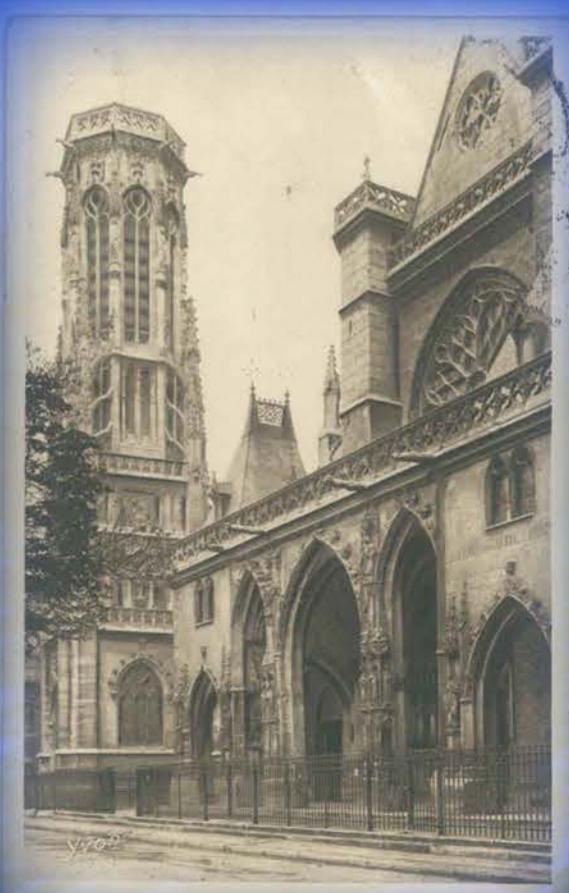
ЛЮБЕН ТОНЕВ (1908-2001 Г.),
АРХИТЕКТ. ЗАВЪРШВА
АРХИТЕКТУРА И УРБАНИЗЪМ В
ПАРИЖ (1929-1930 Г.)

МЕТОДИЙ ПОПОВ
(1881-1954 Г.), БИОЛОГ.
СПЕЦИАЛИЗИРА
МИКРОБИОЛОГИЯ
В ИНСТИТУТА „ЛУИ ПАСТЬОР“ В ПАРИЖ

АСЕН ХАДЖИЛОВ
(1903-1994 Г.),
ХИСТОЛОГ, ЕМБРИОЛОГ.
СЛЕДВА ПСИХОЛОГИЯ,
ФИЛОСОФИЯ В
СОРБОНАТА (1926-1927 Г.) И ЕСТЕСТВЕНИ
НАУКИ В ЛИОН (1929 Г.)

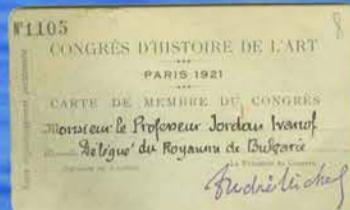

ПЕТКО СТ. СТАЙНОВ (1890-1972 Г.),
ЮРИСТ И ПОЛИТИК. СЛЕДВА
ПРАВНИ И АДМИНИСТРАТИВНИ
НАУКИ В ГРЕНОБЪЛ, ЗАВЪРШВА В
ПАРИЖ (1911 Г.)

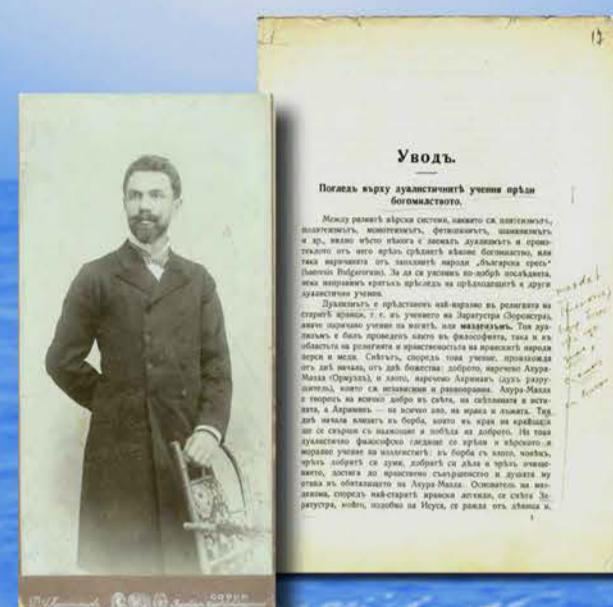

ЙОРДАН ИВАНОВ – ПРЕПОДАВАТЕЛ ВЪВ ВИСШЕТО УЧИЛИЩЕ ЗА ЖИВИ ИЗТОЧНИ ЕЗИЦИ В ПАРИЖ

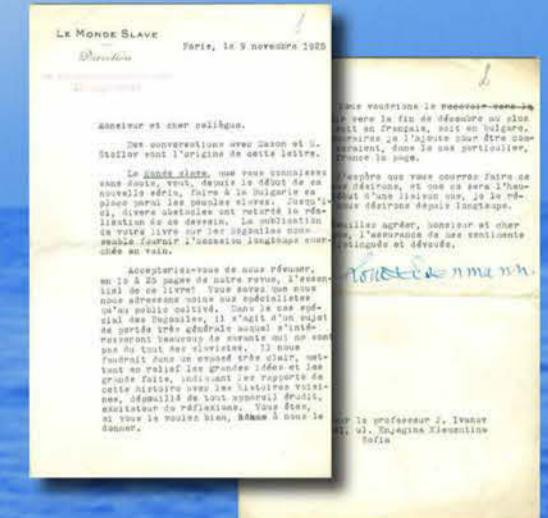
ЙОРДАН ИВАНОВ (1872-1947 г.) е български литературен историк, археолог, фолклорист и един от най-добрите познавачи на българската средновековна литература и култура. За научната и преподавателската си дейност във висшето училище за живи източни езици в Париж през 1922 г. е награден от френското министерство на народната просвета с орден „OFFICIER DE L'INSTRUCTION PUBLIQUE“.

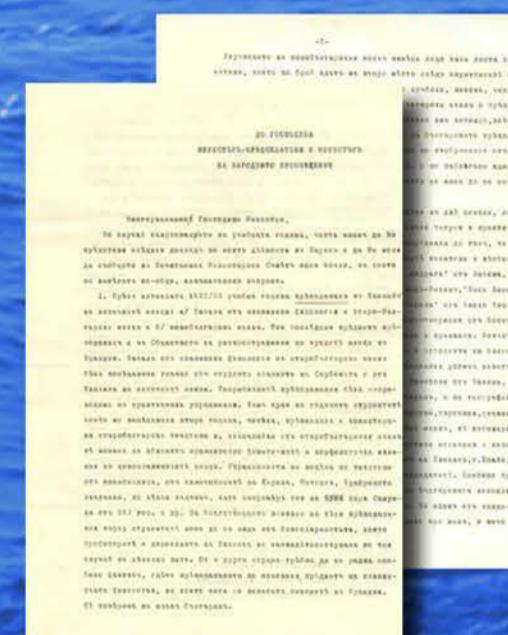
ДЕЛЕГАТСКА КАРТА НА ПРОФ.
ЙОРДАН ИВАНОВ ОТ КОНГРЕСА
ПО ИСТОРИЯ НА ИЗКУСТВОТО В
ПАРИЖ, 1921 Г.

ЙОРДАН ИВАНОВ. ИЗ „БОГОМИЛСКИ КНИГИ И ЛЕГЕНДИ“, 1925 Г.

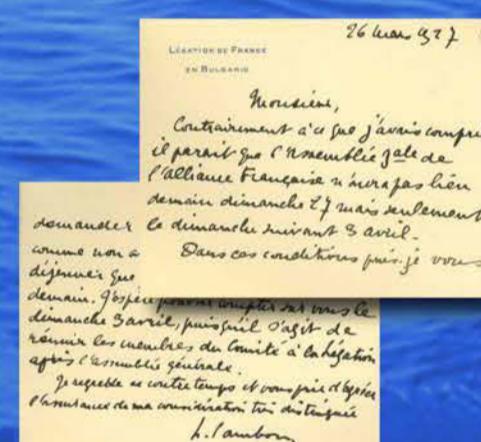
ПОКАНА ОТ „LE MONDE SLAVE“ ЗА
ИЗПРАЩАНЕ НА СТАТИЯ, СВЪРЗАНА С
КНИГАТА МУ ЗА БОГОМИЛИТЕ

ДОКЛАД НА ЙОРДАН ИВАНОВ ДО МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ И МИНИСТЪР НА НАРОДНОТО ПРОСВЕЩЕНИЕ ЗА ДЕЙНОСТТА МУ КАТО ПРЕПОДАВАТЕЛ В УЧИЛИЩЕТО ЗА ЖИВИ ИЗТОЧНИ ЕЗИЦИ В ПАРИЖ, 20 ЮЛИ 1923 Г.

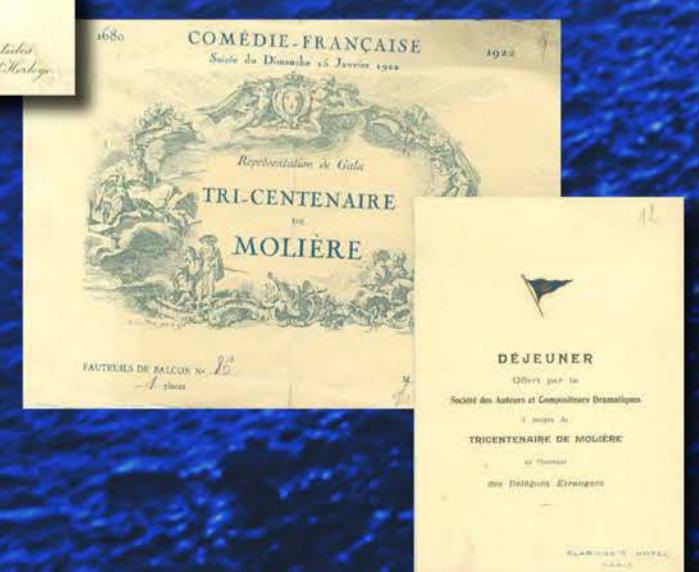
ПИСМО НА ФРЕНСКОТО ГЕОГРАФСКО ДРУЖЕСТВО ДО Й. ИВАНОВ ВЪВ ВРЪЗКА С ПУБЛИКАЦИЯ ЗА БЪЛГАРИЯ В „LA GÉOGRAPHIE“, 18 СЕПТ. 1923 Г.

ПОКАНА ОТ ФРЕНСКАТА ЛЕГАЦИЯ В СОФИЯ ЗА ТЪРЖЕСТВАТА ОТ СЕДМИЦАТА НА ФРЕНСКАТА КУЛТУРА ПРЕЗ 1927 Г.

ПОКАНА И ВХОДНА КАРТА ЗА МОЛИЕРОВИТЕ ТЪРЖЕСТВА В ПАРИЖ, 1922 Г.

СЛЕД КРАЯ НА ПЪРВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА ФРАНЦИЯ УСПЯВА ДА ВЪЗСТАНОВИ И ДОРИ ДА РАЗШИРИ ПОЗИЦИИТЕ СИ В КУЛТУРНИЯ ЖИВОТ НА БЪЛГАРИЯ. ТОВА Е РЕЗУЛТАТ НА ИЗКЛЮЧИТЕЛНО АКТИВНАТА ВЪНШНА КУЛТУРНА ПОЛИТИКА НА ФРЕНСКАТА ДЪРЖАВА, КОЯТО СЕ ОСЪЩЕСТВЯВА НЕ САМО ОТ ТРАДИЦИОННИТЕ ДИПЛОМАТИЧЕСКИ ПРЕДСТАВИТЕЛСТВА, но и от други обществени институции. През 1920 г. българското правителство в споразумение с френското правителство командирала редовния член на Бан проф. Йордан Иванов като преподавател по български език и литература в училището за живи източни езици в Париж. Там той преподава от 1920-1923 г. и от 1927 до 1930 г.